

РЕШЕНИЕ

№ 5358

гр. София, 26.08.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 05.07.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **10281** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по делото е по реда на чл. 226 АПК.

Образувано е въз основа на решение № 10667/20.10.2021 г., постановено по адм.д. № 903/2017 г. на ВАС, с което е отменено решение № 7605/1.12.2016 г. на АССГ, 17 с-в и делото е върнато за ново разглеждане от друг състав.

В решението на ВАС е прието, че АССГ е постановил решението си при съществено нарушение на съдопроизводствените правила. Ето защо е върнато за ново разглеждане от друг състав, с указание да бъдат обсъдени събраните доказателства в тяхната съвкупност, да се изложат доводите и възраженията на страните, както и правен анализ на въпросите, вкл. и за преценка на решение от 4.10.2018 г., постановено по дело № С-571/2016 г. на СЕС.

В исковата молба, по която е образувано дело при първоначалното разглеждане на спора, предявена от С. И. Т., той твърди, че е сключил с Корпоративна търговска банка АД /н/, /К./ договор, въз основа на който са открити банкови сметки. На основание чл. 9, ал. 1 от Закона за гарантиране влоговете на банките му е изплатена сумата от 196 000 лв.

Твърди, че вредите са причинени от незаконосъобразното бездействие на ответника – Българската народна банка /БНБ/ по отношение на задълженията си за осъществяване на банков надзор над лицензираните банки, в резултат на което се е стигнало до забава при отнемането на лиценза на К.. Твърди, че не са предприети никакви действия по оздравяване на БНБ. Твърди и, че е налице злоупотреба с власт с оглед

забавяне плащането на гарантираните влогове. Вместо това са предприети действия по подготовка на ликвидацията на банката.

Евентуално твърди, че вредите са в резултат на неизпълнение на задължението на БНБ, произтичащо пряко от Директива 94/19/ЕО, като е била длъжна да констатира факта на „неналичен депозит“, от която констатация е следвало задължение на Фонда за гарантиране влоговете на банките да изплати гарантирания минимум. Излагат се доводи за директна приложимост на посочената директива. Твърди, че длъжимите действия на БНБ вместо на 04.08.2014 г., са извършени с голяма забава. Ответникът е следвало още на 30.06.2014 г. да осигури достъп на ищеца до средствата му, поради което това е и началният момент на увреждането, а краят на увреждането е на 04.12.2014г., когато започва изплащането на гарантираните депозити на вложителите в К.. Твърди, че в резултат на неправомерното бездействие на БНБ за ищеца са възникнали вреди, които се измеряват на законната лихва доколкото е неизпълнение на парично задължение и които вреди подлежат на обезщетяване по реда на чл. 1 от ЗОДОВ.

Ето защо е поискано присъждане спрямо Българската народна банка на обезщетение за имуществени вреди.Първоначално искът е предявен за сумата от 6662,15 лв., за периода 4.8.2014 г. – 3.12.2014 г.

На 5.7.2015 г. е допуснато „уточнение“ на исковете, като е променен периодът: от 21.7.2014 г. до 3.12.2014 г., както и размерът – 7426,66 лв. Ответникът прави възражение, че това не е изменение на иска, а се въвежда нов период.

Следва да се отбележи, че нито в първоначалната искова молба, нито впоследствие ищецът е искал присъждане на законна лихва върху главници считано от датата на предявяване на исковата молба.

В първоначалната искова молба е предявен и иск за пресъждане на сумата от 1 лв., претендирана като обезщетение за претърпени неимуществени вреди вследствие твърдените незаконосъобразни бездействия на ответника.

Ответникът Българска народна банка изразява становище за недопустимост на предявения иск. Твърди, че ищецът няма правен интерес от него, тъй като адресат на решенията на БНБ са само банки, а ищецът е вложител в банка и не участва в производството по издаване на сочените решения. Ответникът поддържа, че е недопустимо в настоящото производство съдът да се произнася по законосъобразността на влязлото в сила решение на УС на БНБ № 138 / 06.11.2014 г. за отнемане лиценза на К. за извършване на банкова дейност.

Ответникът прави възражение, че поисканото изменение на иска е недопустимо доколкото се въвежда нов период, а се иска пресъждане и на нов размер.

Релевира се довод, че искът не е подсъден на административните съдилища по реда на ЗОДОВ, а на гражданските съдилища по общия ред, както и че е предявен срещу ненадлежна страна. Относно неоснователността на иска ответникът излага доводи, че не са налице елементите на фактическия състав на чл.1, ал.1 ЗОДОВ. Твърди, че не е налице визираното в исковата молба бездействие на БНБ, тъй като не е налице нормативно установено задължение за фактическо действие. Нормата на чл.1, т.3, б.(1) от Директива 94/19/ЕО няма пряк ефект, а дори и да има, определеното задължение не е за фактическо действие, а за правно такова. Установяването на неналични депозити е част от процедурата по установяване обстоятелството, че дадена кредитна институция изглежда неспособна по причини, пряко свързани с нейното финансово състояние да изплаща депозити, което в икономически смисъл не

се различава от установяването на неплатежоспособност на съответната кредитна институция. Според ответника едва след представянето на втория одиторски доклад и заключението на инспекторите на БНБ от месец октомври 2014 г. е било възможно БНБ да констатира, че не съществува близка перспектива банката да е в състояние да изплаща депозити. Изложени са съображения, че за ищеца не са настъпили никакви вреди и за липса на причинна връзка между соченото от ищеца бездействие и твърдения вредоносен резултат. Претендира присъждането на разноски по списък. Представителят на СГП счита, че искът е неоснователен.

Административен съд София-град след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и възраженията на страните, при условията на чл.142, ал.1 АПК, вр. с чл.188 ГПК, намира следното:

По редовността на исковите и тяхната правна квалификация.

Предявени са обективно съединени иски с правно основание чл. 1, ал.1 ЗОДОВ, както и искане за прогласяване за незаконосъобразни бездействия на ответника – БНБ. Исковите са за вреди вследствие твърдени неправомерни бездействия на служители на Българската народна банка. Следователно искът попада в хипотезата на чл.204, ал.4 АПК, като съдът следва да установи незаконосъобразността на бездействието, в рамките на производството по разглеждане на предявените иски.

По отношение на искането от 5.7.2015 г., направено в с.з., с което е посочен нов размер на иска, както и нов период. Принципно направеното от ответника БНБ възражение за недопустимост на искане за изменение на предявен иск едновременно по основание и размер е в съответствие с чл. 214, ал. 1 ГПК, предвиждащ правната възможност в първото по делото съдебно заседание ищецът да измени основането на своя иск. Или, да измени своето искане, без да изменя основанието.

В правната литература обаче /така статията „Изменение на иска, оттегляне на иска и отказ от иска“, проф. Ж. С./ се застъпва виждането, че изменението на иска е недопустимо, когато производството, образувано по първоначалния иск, е неизползваемо за разглеждане на новия иск, предявения чрез изменение на иск. Такъв би бил случаят, когато новият иск се различава от първоначално предявения и по основание, и по петитум (напр. иск за парично вземане от заем се превръща в иск за собственост върху владяна от ответника вещ). При това положение е видно, че ищецът цели да спести внесената по първия иск държавна такса, а не и да използва процесуалните действия до предявения нов, за да бъде той разгледан въз основа на тях. Видно е, че подобно искане за изменение на иска не би постигнало законодателното предназначение на института и затова проф. С. определя такъв опит като злоупотреба с процесуалното правомощие за изменение на иска.

Следва да се цитира и решение No 59 от 27. 04. 2015 г. по гр.д.No 4647/2014 г. III г.о. ВКС. В него се сочи кога е налице искане за изменение на петитума - тогава, когато ищецът иска да постави търсената от него защита в съответствие с действителното правно положение. Ето защо е направен извод, че не е налице същинско изменение на петитума на иска, когато това изменение не се състои в промяна вида на петитума (преминаване от установителен в осъдителен петитум или обратното) или промяна на неговия предмет. Следователно изменението на иска само досежно неговия размер (увеличение или намаляване на иска) не съставлява същинско изменение на иска по смисъла на чл. 214 ГПК. В процесния случай, доколкото не е налице искане за промяна на вида на търсената защита или нейния предмет, следва да се приеме, че не

е налице искане за същинско искане на изменение на искането. Аргумент в тази насока е и чл. 214, ал. 1, изр. посл. ГПК, видно от който се прави разграничение между изменение на размера на предявения иск, както и преминаване от установителен към осъдителен иск и обратно.

В същото решение на ВКС се посочва и кога следва да е налице изменение на основанието на иска - когато се променя юридическият факт, от който произтича вземането. Добавянето на нови обстоятелства към първоначално заявените, само по себе си не съставлява промяна на основанието на иска. В този смисъл и по аргумент от по-силното основание следва да се приеме, че добавянето на нов период, наред с първоначално предявения не представлява същинско изменение на основанието на иска. Основанието, фактите, въз основа на които ищецът търси защита, са непроменени.

Ето защо съдът намира, че е неоснователно възражението на ответника БНБ за противоречие с чл. 214, ал. 1 ГПК на допуснатото в с.з. от 5.7.2016 г. изменение на исковете.

По фактите.

Установява се, че ищецът Т. е сключил с [фирма], сега – в несъстоятелност, рамков договор за платежни услуги за потребители, на 2.8.2012 г. Въз основа на този договор, както и видно от представено банково удостоверение изх. № 103/27.10.2014г. ищецът е титуляр по посочени 4 банкови сметки, със салдо по първата към 27.10.2014 г. в размер на главница 343167,22 евро и лихвосума в размер на 15970,01 евро, салдо по втората сметка към 27.10.2014 г. в размер на главница 525077,75 евро и лихвосума в размер на 27472,92 евро, салдо по третата сметка към 27.10.2014 г. в размер на главница 354219,49 евро и лихвосума в размер на 16410,92 евро и салдо по четвъртата сметка към 27.10.2014 г. в размер на главница 322800,00 евро и лихвосума в размер на 15322,74 евро.

Видно от писмо от К., изх. № 2260/10.12.2021 г., на 6.11.2014 г. ищецът е бил уведомен за подлежащата на изплащане сума от Фонда за гарантиране влоговете на банките /ФГВБ/, в съответствие с чл. 4, ал. 1 и ал. 2 от Закона за гарантиране влоговете на банките /отм./, съгласно който Фондът гарантира изплащане на сумите по влоговете до сумата от 196 000 лв., вкл. и лихви. Дава се подробно разпределение на лихвите.

На 20.06.2014 г. с писмо вх. № 4098 в БНБ е получено писмено уведомление от ръководството на К., в което то информира за изчерпване на ликвидността и преустановяване на разплащанията, както и на всички видове банкови операции и иска от БНБ да предприеме необходимите мерки, включително поставянето на К. под специален надзор. На същата дата, на основание чл.115, ал.2, т.2 и т.3 от Закона за кредитните институции /ЗКИ/ УС на БНБ взема решение № 73, изм.и допълнено с решение № 74/22.06.2014 г., с което К. е поставена под специален надзор за срок от три месеца. Със същото решение за срок от три месеца е спряно изпълнението на всички задължения на К.; дейността ѝ е ограничена, като е забранено извършването на всички дейности съгласно банковата лицензия; отстранени са от длъжност членовете на УС и членовете на НС.

С поставянето под особен надзор на К. БНБ възлага на квесторите осигуряването на пълен анализ и оценка на активите и пасивите на банковата група от независим външен одитор. Такава проверка за К. е възложена на 25.06.2014 г., като резултатите

са оповестени публично на 11.07.2014 г. Проверката е частична и установява, че за определена категория кредитополучатели по кредити в общ размер на 3,5 млрд. лева от общ кредитен портфейл от 5,4 млрд. лева липсва съществена информация за финансовото им състояние и/или целевото усвояване на кредита.

На 30.06.2014 г. УС на БНБ взема решение № 82 да бъдат намалени лихвените проценти по депозитите на К. до средния им пазарен размер за банковата система по видове, матуриетет и валути съобразно приложение към решението.

На 31.07.2014 г. УС на БНБ взема решение № 94, с което приема доклада за текущото състояние на К., представен от квесторите и на основание чл. 107, ал. 3 от ЗКИ издава задължителни предписания на квесторите на между които следните - да създадат специален екип, който в срок до 15.09.2014г. да организира подготовката на кредитните досиета за целите на одиторската оценка и да подпомага квесторите в управлението на взаимоотношенията с кредитополучателите, включително и за предприемане на необходимите действия спрямо длъжници, които не осигуряват редовно обслужване на своите задължения към банката; да сключат допълнителни договори с одиторски фирми за цялостна оценка на активите на банката, която да бъде осъществена в срок до 20.10.2014 г.

На 05.09.2014 г. квесторите представят „Доклад за изпълнение на Решението на УС на БНБ от 31.07.2014 г.“, в който се дава подробен отчет за изпълнение на дадените с решението задължителни предписания. На 16.09.2014 г. УС на БНБ взема решение № 114 за удължаване срока на специален надзор за К. с още два месеца, съответно до 20 и 22 ноември и указва на квесторите най-късно до 20.10.2014 г. да внесат в БНБ цялостна оценка на активите на банката, извършена от трите одиторски компании и до 31.10.2014 г. да представят в БНБ отчет за капиталовата адекватност на К. на база изготвената пълна оценка на активите и след извършване на съответни счетоводни операции.

Установява се от съобщение от 25.09.2014 г., че от Европейската комисия е открита процедура за нарушение срещу Република България за неправилно транспониране на чл. 1, параграф 3 и чл. 10, параграф 1 от Директива 94/19/ЕС. Процедурата е прекратена с решение на Европейската комисия от 15.12.2015 г.

На 20.10.2014 г. квесторите внасят в БНБ докладите за извършените от одиторите анализ и оценка на основни балансови позиции и издадени банкови гаранции на клиенти на К., които са разгледани на заседание на УС на БНБ на 21.10.2014 г. и приети с Решение № 133.

С решение № 138 от 06.11.2014 г., с, на основание чл. 103, ал. 1, т. 1 от ЗКИ, във връзка с чл. 62, буква „а“ и чл. 63, буква „в“ от Регламент (ЕС) № 575/2013, чл. 103, ал. 2, т. 25, чл. 103, ал. 4 и чл. 151, ал. 1 - 3 от ЗКИ, УС на БНБ отнема лиценза за извършване на банкова дейност на К.. Съгласно същото решение на основание чл. 9, ал. 1 от Закона за банковата несъстоятелност (З.) следва да бъде подадено искане до компетентния съд за откриване на производство по несъстоятелност на К. и да бъде уведомен на основание чл. 9, ал. 6 от З. Фондът за гарантиране на влоговете в банките за подаденото искане до компетентния съд за откриване на производство по несъстоятелност на К., с цел извършване на подготвителни действия за назначаване на синдик. Въз основа на представените на 01.11.2014 г. финансови и надзорни отчети към 30.09.2014 г., УС на БНБ установява отрицателна стойност на собствения капитал на К. в размер на минус 3745313 хил. лева, определен според Регламент (ЕС) № 575/2013 г., както и че банката не отговаря на капиталовите изисквания съгласно

Регламент (ЕС) № 575/2013 г.

С решение № 61 от 18.11.2014 г. УС на ФГВБ определя 04.12.2014 г. за начална дата на изплащане на гарантираните депозити и за целта определя девет обслужващи банки.

На 01.08.2014 г. до подуправителя на БНБ е получено писмо от генералния директор на Генерална дирекция „Вътрешен пазар и услуги“ към Европейската комисия, в което е изразена тревога относно ситуацията с К. „предвид пълната липса на достъп до депозитите в продължение на вече над 30 дни и перспективата тази ситуация да продължи месеци... Съгласно чл. 1 от Директива 94/19/ЕО компенсацията, в случай, че депозитите не са на разположение, следва да се изплати в рамките на 20 дни след като компетентните органи установят в съответствие с чл.1 (3) (i) Директива 94/19/ЕО, че според тях съответната кредитна институция изглежда не е в състояние по причини, които са пряко свързани с нейното финансово състояние, да изплати депозитите и за момента няма перспектива да бъде в състояние да го направи". В отговор министъра на финансите и управителят на БНБ на 11.08.2014 г. изпращат писмо изх.№ БНБ-98639, в което са описани предприетите действия от БНБ от 20.06.2014 г. нататък.

Приложени са по делото (л. 60) Препоръки към БНБ и ФГВБ относно необходимите действия за спазване на Директива 94/19/ЕО от 17.10.2014 г. от Съвета на надзорниците на Европейския банков орган.

По делото е прието заключение по ССЕ, от което, както и от представените по делото писмени доказателства се установява следното:

1. С. И. Т. е бил титуляр на следните сметки, находящи се в К. АД /н/:

БАНКОВИ СМЕТКИ НА С. Т. В К. АД /н/			
№ банкова сметка	валута	име на с/ката	дата откриване
[банкова сметка]	Е.	спестовен влог	02.08.2012 г.
[банкова сметка]	BGN	безср.деп.плюс	02.08.2012 г.
[банкова сметка]	Е.	спестовен влог	01.03.2013 г.
[банкова сметка]	Е.	спестовен влог	14.12.2013 г.

2. Размерът на лихвените проценти, начислени по влоговете на С. И. Т. за периода 21.07.2014 г. – 06.11.2014 г. е: 2,74% по сметките в евро. 2,59% - на сметката в лева.

3. Размерът на договорната лихва върху сумата 196 000,00 лв. е:

РАЗМЕР НА ДОГОВОРНАТА ЛИХВА ВЪРХУ 196 000,00 ЛВ.					
от дата	до дата	брой дни	год.л.пр.	главница	лихва

25.07.2014 г.	06.11.2014 г.	105	2,59	196000,00	1480,62
26.07.2014 г.	06.11.2014 г.	104	2,59	196000,00	1466,52
26.07.2014 г.	05.11.2014 г.	103	2,59	196000,00	1452,41
21.07.2014 г.	06.11.2014 г.	109	2,59	196000,00	1537,02
21.07.2014 г.	05.11.2014 г.	108	2,59	196000,00	1522,92
04.08.2014 г.	06.11.2014 г.	95	2,59	196000,00	1339,60
04.08.2014 г.	05.11.2014 г.	94	2,59	196000,00	1325,50

4. Размерът на законната лихва върху сумата 196 000,00 лв. е:

РАЗМЕР НА ЗАКОННАТА ЛИХВА ВЪРХУ 196 000,00 ЛВ.					
от дата	до дата	брой дни	год.л.п	главница	лихва
25.07.2014 г.	06.11.2014 г.	105	10,03	196000,00	5733,82
26.07.2014 г.	06.11.2014 г.	104	10,03	196000,00	5679,21
26.07.2014 г.	05.11.2014 г.	103	10,03	196000,00	5624,60
21.07.2014 г.	06.11.2014 г.	109	10,03	196000,00	5952,25
21.07.2014 г.	05.11.2014 г.	108	10,03	196000,00	5897,64
04.08.2014 г.	06.11.2014 г.	95	10,03	196000,00	5187,74
04.08.2014 г.	05.11.2014 г.	94	10,03	196000,00	5133,13

5. Разликата между сумите на законната лихва и договорната лихва в рамките на 196 000,00 лв. е:

РАЗЛИКА МЕЖДУ ЗАКОННАТА И ДОГОВОРНАТА ЛИХВА НА 196000,00				
от дата	до дата	договорна лихва	законна лихва	разлика
25.07.2014 г.	06.11.2014 г.	1480,62	5733,82	4253,20
26.07.2014 г.	06.11.2014 г.	1466,52	5679,21	4212,69
26.07.2014 г.	05.11.2014 г.	1452,41	5624,60	4172,19
21.07.2014 г.	06.11.2014 г.	1537,02	5952,25	4415,23
21.07.2014 г.	05.11.2014 г.	1522,92	5897,64	4374,72
04.08.2014 г.	06.11.2014 г.	1339,60	5187,74	3848,14
04.08.2014 г.	05.11.2014 г.	1325,50	5133,13	3807,63

С оглед на така установената фактическа обстановка, Административен съд София-град намира следното:

По допустимостта на исковете:

Действително, към датата на предявяване на исковата молба, в българското законодателство липсват специални процесуални норми, регламентиращи реда за реализиране отговорността на държавата за вреди, причинени в резултат на нарушаване на правото на Европейския съюз.

Съгласно чл. 4, §3 от Договора за Европейския съюз(ДЕС), по силата на принципа на лоялното сътрудничество, Съюзът и държавите членки, при пълно взаимно зачитане, си съдействат при изпълнението на задачите, произтичащи от Договорите. Държавите членки взимат всички общи или специални мерки, необходими за гарантиране на изпълнение на задълженията, произтичащи от Договорите или от актовете на институциите на Съюза, съдействат на Съюза при изпълнението на неговите задачи и се въздържат от всякакви мерки, които биха могли да застрашат постигането на целите на Съюза. Цитираната разпоредба на ДЕС не предвижда иска за ангажиране отговорността на държавата за нарушаване на правото на ЕС, но материално-правните му предпоставки са изведени ясно в практиката на Съда на ЕС, който приема, че принципът на извъндоговорната отговорност на държавите-членки за нарушение на правото на ЕС е присъщ на системата на Договорите, на които се основава Съюза. Правната възможност да се ангажира отговорността на всяка държава членка за вреди от нарушаване на правото на Съюза произтича от чл. 4, §3 ДЕС и принципа на лоялното сътрудничество.

Правото на ЕС не предвижда процесуалните правила и компетентния национален съд за разглеждане на спорове по повод посочената по-горе отговорност, а предоставя това правомощие на държавите членки в съответствие с принципа на процесуална автономия, ограничени от принципите на равностойност и ефективност. Освен това, правото на достъп до съд и на ефективна съдебна защита са изрично закрепени в чл. 47 от Хартата на основните права на Европейския съюз, приложим по отношение на споровете, свързани с правния порядък на Съюза. Макар определянето на компетентните юрисдикции и на процесуалния ред за предявяване на иск за отговорност на държавата на основание правото на Съюза да попада в обхвата на процесуалната автономия на държавите членки, те са длъжни да отстранят по реда на националното право последиците от причинените от държавата вреди, при това при спазване на принципите на ефективност, налагащ националните процесуални правила да гарантират ефективна защита на предоставените от общностното право права и на равностойност, изискващ националното право да предостави на всеки основан на общностна разпоредба иск процесуално третиране, което да е поне толкова благоприятно, колкото е благоприятно третирането, предвидено за сходни иски, основани на вътрешното право.

Правото на Съюза предвижда също, че задължението за поправянето на вредите съществува във всички хипотези на нарушаването му от държава членка, при това независимо кой е публичният орган, извършил нарушението, и кой е публичният орган, който съгласно правото на съответната държава по

принцип носи отговорност за поправянето на вредите. Изискванията за прилагане на отговорността на държавата за вреди, причинени на частноправни субекти, вследствие нарушение на общественото право, принципно не трябва да се различават от тези, които уреждат отговорността на Общността, при сравними обстоятелства. Защитата на правата, които частноправните субекти извличат от общественото право, не може да се изменя в зависимост от националната или обществената същност на органа, който е причинил вредата. След тези общи положения, както следва и от решението по дело C-571/16, националният съд е този, който следва да определи пред кой съд и по кой ред трябва да се разгледа предявеният иск.

Основният въпрос, на който следва да бъде отговорено в тази връзка, е дали задължението на БНБ по чл. 1, пар. 3, буква i) от Директивата е административно и в тази връзка действа ли БНБ като административен орган по смисъла на §1, т. 1 ДР на АПК. Българска народна банка функционално и организационно не принадлежи към системата на администрацията. Тя се отчита пред Народното събрание, което, наред с Президента, избира ръководните ѝ органи. Управление „Б. надзор“ на БНБ се ръководи от подуправител, избран от Народното събрание. Независимостта на БНБ е изрично прогласена в чл. 44 от ЗБНБ, съгласно който, в редакцията към момента на настъпване на твърдените вреди, при упражняване на правомощията и изпълнение на задълженията си по този закон Българската народна банка, управителят и членовете на управителния съвет са независими и нямат право да искат или да приемат указания на Министерския съвет и на други органи и институции. Министерският съвет и другите органи и институции нямат право да дават указания на Българската народна банка, на управителя или членовете на управителния съвет. Същевременно обаче, Българска народна банка е публично-правен орган, на който са възложени публично-правни функции, главната сред които е да поддържа ценовата стабилност чрез осигуряване стабилността на националната парична единица и провеждане на парична политика в съответствие с изискванията на закона. Наред с тази основна цел на БНБ, на нея е възложен и надзорът на кредитните институции, съгласно чл. 1, ал. 2 от Закона за кредитните институции /ЗКИ/. Във връзка с надзорните правомощия на БНБ, тя може да издава индивидуални административни актове, които подлежат на съдебен контрол - чл. 151, ал. 3 ЗКИ. Следователно, принципната независимост на БНБ и разграничаването ѝ от системата на администрацията не изключват обстоятелството, че на нея са възложени конкретни административни правомощия, именно по ЗКИ, във връзка с които БНБ извършва административна дейност. Това означава, че в определени хипотези БНБ действа като носител на административни правомощия, овластен въз основа на закон, и в това си качество и в тези случаи представлява административен орган по смисъла на §1, т. 1 ДР на АПК. Това следва и от изрично определената подсъдност на оспорванията срещу актове на органи на БНБ, съгласно чл. 132, ал. 2, т. 3 АПК.

Правомощието по чл. 1 §3 i) от Директивата е възложено на „съответния компетентен орган“ на държавата членка, който е именно БНБ. Тя е натоварена с изключителна компетентност да регулира и осъществява надзор върху дейността на другите банки в страната с оглед поддържане стабилността на банковата система и защитата интересите на вложителите – чл. 2, ал. 6 ЗБНБ. БНБ е компетентният орган за упражняване на надзор върху банките по смисъла на чл. 4, §1, т. 40 от Регламент (ЕС) № 575/2013 г. на Европейския парламент и на Съвета от 25.06.2013 г., а възложеното ѝ в чл. 13 и чл. 36 ЗКИ правомощие да издава и отнема лицензи на банки е естествено продължение на надзорната дейност върху тях. При тази своя дейност БНБ осъществява властнически правомощия, като разполага с решаващи, регулиращи и санкциониращи функции спрямо банките.

Предвид обективния характер на извъндоговорната отговорност на държавата за вреди от нарушения на правото на ЕС, редът за ангажиране на деликтната отговорност по реда на чл. 45-49 от ЗЗД е неприложим. В решението по делото C-571/16, СЕС изрично сочи, че разпоредбата на чл. 4, пар. 3 ДЕС, както и принципите на равностойност и ефективност, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която правото на частноправните субекти на обезщетение за вреди от нарушаване на правото на ЕС зависи от спазването на допълнително условие, а именно вредата да е причинена умишлено от съответния държавен орган.

В контекста на изложеното, на чл. 4, пар. 3 от ДЕС и на принципите на равностойност и ефективност, както и на тълкуването, дадено с решението по дело C-571/16, следва да се приеме, че искът, с който е сезиран АССГ, макар и предявен преди измененията на ЗОДОВ и АПК (ДВ бр.94 от 2019 г.), следва да бъде разгледан по реда на чл. 203-207 АПК, в съответната им редакция, срещу надлежния ответник Българска народна банка, във връзка с възложените му административни правомощия по надзор върху кредитните институции.

Доводът, че искът е недопустим като предявен преди да е изпълнена задължителната процесуална предпоставка по чл. 204, ал. 1 АПК – а именно да е отменен отказът да бъде издаден сочения в исковата молба акт за обявяване на депозитите в [фирма] за неналични, не се споделя от настоящия съдебен състав. Действително, актът, с който следва да бъде извършено това, не е фактическо действие, а правно такова. Той обаче няма характеристиките на индивидуален административен акт по чл. 21, ал. 1 АПК. Съгласно последната норма „индивидуален административен акт е изричното волеизявление или изразеното с действие или бездействие волеизявление на административен орган или на друг овластен със закон за това орган или организация, лицата, осъществяващи публични функции, и организациите, предоставящи обществени услуги, с което се създават права или задължения или непосредствено се засягат права, свободи или законни интереси на отделни граждани или организации, както и отказът да се издаде такъв акт“. В случая не може да се говори за отказ да бъде издаден административен акт /който също е

административен акт/, тъй като липсва искане от страна на ищцата за издаването му. С оглед изложената фактическа обстановка и релевираните с исковата молба доводи за допуснато съществено нарушение на правото на ЕС, актът е следвало да бъде издаден *по инициатива на органа* в предвидения в чл. 1, пар. 3, б. „i“ от Директива 94/19/ЕО срок при положително установяване на посочените в разпоредбата условия.

На вложителите не може да се противопостави изискване, като това по чл.204, ал.1 от АПК – за предварителна отмяна на акта, тъй като това би било в нарушение на принципа за ефективност. В този смисъл – т.143 – т.146 от решението на СЕС по дело C-571/16.

По пасивната процесуална легитимация и по възраженията за липсата им по отношение на Българската народна банка /БНБ/. Функционално и организационно тя не принадлежи към системата на администрацията, като се отчита пред Народното събрание, което, наред с Президента, избира ръководните ѝ органи. Управление „Б. надзор на БНБ се ръководи от подуправител, избран от Народното събрание. Независимостта на БНБ е изрично прогласена в чл. 44 от ЗБНБ, съгласно който, в редакцията към момента на настъпване на твърдените вреди, при упражняване на правомощията и изпълнение на задълженията си по този закон Българската народна банка, управителят и членовете на управителния съвет са независими и нямат право да искат или да приемат указания на Министерския съвет и на други органи и институции. Министерският съвет и другите органи и институции нямат право да дават указания на Б., на управителя или членовете на управителния съвет.

Същевременно обаче, БНБ е публично-правен орган, на когото са възложени публичноправни функции. Една от тях е и надзорът на кредитните институции, съгласно чл. 1 , ал. 2 от Закона за кредитните институции /ЗКИ/. Във връзка с надзорните правомощия на БНБ, тя може да издава индивидуални административни актове, които подлежат на съдебен контрол - чл. 151, ал. 3 ЗКИ. Следователно, принципната независимост на БНБ и разграничаването ѝ от системата на администрацията не изключват това, че на нея са възложени конкретни административни правомощия по смисъла на §1, т. 1 ДР на АПК.

Вторият основен елемент за обуславяне на приложимостта този закон, с оглед преценката за допустимостта на иска, е видът на дейността, осъществявана от БНБ. Отговорът на този въпрос ще обуслови и подсъдността на спора, а именно - на административния съд или на общите граждански съдилища. Съгласно тълкувателно постановление № 2 от 19.05.2015 г. на Ос от ГК на ВКС и Ос от I и II колегия на ВАС, съобразно което разграничението на подсъдността се извършва въз основа на критерия „при или по повод изпълнение на административна дейност“. Ето защо следва да се приеме, че компетентният съд да разгледа предявените иски е Административен съд, в случая - С.-град.

Въпросът за процесуалната допустимост на исковете, от гледна точка пасивната процесуална легитимация, е решен и в многобройните определения

на ВАС (напр. - определение № 6061/19.05.2016 г., по адм. дело № 5711/2016 г.; определение № 5950/18.05.2016 г., по адм. дело № 6571/2016 г., определения на ВАС, по: адм. дело № 4224/2015 г., адм.дело № 9410/2015 г., адм. дело №12551/2015 г., адм.дело № 13171/2015 г.), с които е прието, че: БНБ, макар да не принадлежи към системата на изпълнителната власт, разпоредби от ЗБНБ ѝ възлагат властнически правомощия, което я определя като административен орган, във втората хипотеза на §1, т.1 ДР АПК, с оглед на което БНБ може да бъде ответник, при условията на чл. 205 АПК по предявени иски за обезщетение за вреди от бездействие, при неупражняване на административните правомощия, спрямо друга търговска банка, вкл. за бездействие по неспазване задължения, произтичащи пряко от Директива 94/19/ЕО и свързаните с тях разпоредби от националното право.

С оглед на изложената по-горе фактическа обстановка, Административен съд София-град намира предявените иски за процесуално допустими.

По основателността на исковете.

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.

Законът за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконосъобразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите.

Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми.

В тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите предпоставки по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата.

Съгласно тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаване, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става

изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт - от момента на неговото издаване.

Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право, възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен -член 204, ал. 1 от АПК, който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материалноправна легитимация.

По първите две от предявените основания на исковете, а именно – че ответникът БНБ е бездействал по отношение на задължението си да осъществява банков надзор, както и относно твърдението, че е злоупотребил с правото си за поставяне под особен надзор или несъответствие с целта на закона.

Действително, БНБ е компетентният орган за упражняване на надзор върху банките по смисъла на чл.4, пар.1, т.40 от Регламент (ЕС)№ 575/2013 на Европейския парламент и на Съвета от 25.06.2013 година, а възложеното ѝ в чл.13 и чл.36 ЗКИ /отм./ правомощие да издава и отнема лицензи на банки е естествено продължение на надзорната дейност върху тях и при тази своя дейност БНБ осъществява властнически правомощия-разполага с решаващи, регулиращи и санкциониращи функции спрямо банките, а отношенията по повод надзора с частноправните субекти, клиенти на тези банки, не са равнопоставени. В този смисъл определение № 18/07.04.2017г. по дело № 15/2017г. на смесен Петчленен състав на ВКС и ВАС. Това следва и от разрешението, дадено в т. 5 от диспозитива на решението по дело С-571/16 на СЕС, че разпоредбата на чл.4, пар.3 ДЕС, както и принципите на равностойност и ефективност трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която правото на частноправните субекти на обезщетение зависи от спазването на допълнително условие, вредата да е причинена умишлено от съответния държавен орган.

Невъзможността на ищеца да получи депозираните си в [фирма] парични средства произтича от обстоятелството, че банката е изпаднала в неплатежоспособност, поради което именно ѝ е отнет лиценза и е открито производство по несъстоятелност. Не се установява от доказателствата по делото обаче /като доказателствената тежест е на ищеца/ наличието на кумулативно необходимата причинна връзка между настъпилата неплатежоспособност на К. и твърдените от ищеца незаконосъобразни действия/бездействия на ответника. Дори и да се направи извод, че ответникът БНБ не е извършвала ефективен банков надзор, то не се събраха доказателства, от които да се направи извод, че именно БНБ или липсата на банков надзор са

причина за неплатежоспособността на К., която неплатежоспособност е довела до невъзможност за ищеца да се ползва от вложените си средства в пълен размер. Не се установява пряка причинно-следствена връзка между посочените от ищеца действия/бездействия, нарушаващи правото на ЕС, независимо дали те са законосъобразни или не, и вредите, чието обезщетяване се претендира.

По третото основание – относно неприлагане на приложими с директен ефект норми на правото на ЕС.

В случая съдът намира, че действително следва да се направи извод, че е налице нарушение на норма с директен ефект от Директива 94/19/ЕО - чл. 1, пар. 3, подт. i, ал. 2 от Директива 94/19/ЕО. В този смисъл и решение по дело С-571/16 /т.117/, както и решение по дело 501/18 /т. 63/ СЕС последователно постановява, че чл. 1, т. 3, подт. i) от Директива 94/19 е норма с директен ефект и нарушението ѝ може да обоснове ангажиране на отговорността на държавата за вреди от неизпълнението ѝ. Освен, че има директен ефект и представлява правна норма, целяща да се предоставят права, които да позволят на вложителите да предявяват обезщетителни иски за вредите от забавеното изплащане на техните депозити в нарушение на тази разпоредба — налага на компетентния орган по смисъла на член 4, точка 2, подточка iii) от Регламент № 1093/2010 безусловно и достатъчно точно задължение.

Срокът от 5 работни дни по чл.1, т.3, подт. i) от Директива 94/19, в който БНБ е била длъжна да издаде изричен акт за установяване неналичността на депозитите, изчислен от 20.06.2014г. (датата на поставянето на К. под надзор) е изтекъл на 27.06.2014г. След този момент БНБ е в нарушение на правото на ЕС. Постановяването на акт, с който се установява неналичността на депозитите, не е достатъчно условие за започване на тяхното изплащане. С акта, с който се установява неналичността на депозитите, се стартира схемата за изплащане на гарантираните депозити и считано от датата на постановяване на този акт, започва да тече срокът за изплащане. По аргумент от чл.23, ал.5 ЗГВБ /отм./, в случай че БНБ беше взела решението по чл.1, §3 i) в петдневния срок – т.е. най-късно на 27.06.2014г., то срокът от 20 работни дни за изплащане на депозитите изтича на 25.07.2014 г. От следващия ден - 26.07.2014г., се търпят реални вреди, поради неизплащане гарантирания размер на депозита.

Решението за обявяване неналичността на депозитите е взето на 06.11.2014г., когато е отнет лиценза на К. АД и е стартирана процедурата по компенсиране по чл.10 от Директива 94/19. От тази дата включително БНБ вече не осъществява незаконосъобразно бездействие, поради което за периода от 06.11.2014г. до датата на изплащане на депозита липсва основание за обезщетение. Ето защо периодът, за който се дължи обезщетение е 26.07.2014г.– 05.11 2014г.

Настоящият съдебен състав приема, че реално претърпяната вреда следва да се съизмери със законната лихва за посочения период. Видно от заключението по ССЕ тя е следната:

РАЗМЕР НА ЗАКОННАТА ЛИХВА ВЪРХУ 196 000,00 ЛВ.

от дата	до дата	брой дни	год.л.п	главница	лихва
26.07.2014 г.	05.11.2014 г.	103	10,03	196000,00	5624,60

От така посочените размери обаче следва да се приспадне начислената и изплатената на ищците договорна лихва, която договорна лихва е определена с решението на БНБ от 30.6.2014 г. и която е по-малка от уговорената от страните съобразно установените по делото проценти. И. за така получената разлика и за посочения по-горе период следва да се приеме, че са претърпени вреди. Исковете за разликата до пълните предявени периоди и размери следва да се отхвърлят.

Съобразно заключението по ССЕ за посочения период разликите са следните:

РАЗЛИКА МЕЖДУ ЗАКОННАТА И ДОГОВОРНАТА ЛИХВА НА 196000,00

от дата	до дата	договорна лихва	законна лихва	разлика
26.07.2014 г.	05.11.2014 г.	1452,41	5624,60	4172,19

Ето защо съдът намира, че следва да бъде присъдена посочената сума, за посочения период, именно която представлява реално претърпения размер на имуществените вреди от ищеца. Искът за разликата до пълния предявен размер и за останалия период следва да се отхвърли.

По иска за присъждане на неимуществени вреди. Предвид основателността на иска за присъждане на имуществени вреди, на посоченото основание, следва да се приеме, че е основателен и искът за присъждане на неимуществени вреди. Това е така доколкото следва да се приеме, че ищецът е претърпял страдания от забавеното плащане на посочените по-горе суми. Болките и страданията от тази забава са нормална, обичайно присъща последица.

По отношение на размера. Справедливото им обезщетение съгласно критериите на чл. 52 ЗЗД, доразвити и в съдебната практика, обосновава извод, че е основателно претендирането им до сумата от 1 лв.

По разноските в производството:

В съответствие с нормата на чл. 81 ГПК във вр. чл.144 АПК съдът следва да се произнесе по претенцията на страните за присъждане на разноски.

Предвид изхода на делото, направеното искане и на основание чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ предвид уважаването на предявените искове, основателно е искането на ищеца за присъждане на сторените в съдебното производство разноски.

Доколкото са предявени два обективно съединени искиве /за присъждане на имуществени и неимуществени вреди/, както и частично е основателен искът за имуществени вреди, разноските следва да се определят на базата на направените разноски в общ размер от 3220 лв. Следва да се присъди половината от тях, равняващи се на 1615 лв., по единия от предяванети искивеу както и следва да се присъдят разноски съразмерно на уважената част на иска за имуществени вреди, които съразмерно следва да се определят до сумата от 907,28 лв. Или, общо, се държат разноски от 2 522,28 лв./1615 + 907,28 лв./.

По исканията на ответника БНБ за разноски. Ответникът е представил списък с разноски за сумата от 3515 лв. Установява се, че са платени, видно от приложените документи за плащане.

По основателността на искането му за разноски. В своята практика една част от съставите на АССГ приемат, че в производствата по ЗОДОВ разноски за адвокат, при отхвърляне на иска, не се дължат по дела, образувани преди влизане в сила на разпоредбата на чл.10 ал.4 от ЗОДОВ. Друга част са на противното становище.

Противоречиви становища по този въпрос са формирани от различни състави на ВАС. В част от постановените съдебни актове се приема, че разрешението, дадено с новата алинея 4 на чл.10 от ЗОДОВ, следва да се прилага и за заварените дела, с оглед изразената воля на законодателя по този въпрос, а и за да се избегне занапред различно третиране на сходни положения, различаващи се единствено по време. Аргументи в тази насока се черпят от мотивите на определение № 2/20.04.2021 г. по тълкувателно дело № 1/2019 г. на ОСГТК и ОСС на Първа и Втора колегия на ВАС. Следва да се посочи, че те нямат задължителен характер. С последното е отклонено искането на Главния прокурор на Република България за приемане на съвместно тълкувателно постановление от Общото събрание на съдиите от Гражданската колегия на ВКС и Първа и Втора колегия на ВАС по следния въпрос: „В хипотезите на чл. 10, ал. 2, респ. на чл. 10, ал. 3 от ЗОДОВ, дължи ли ищецът разноски за юрисконсултско възнаграждение, когато юридическото лице – ответник по иска, съгласно чл. 205 от АПК е представлявано в съдебното производство от юрисконсулт?“, тъй като е прието, че този въпрос вече е намерил законодателно решение.

В други свои решения ВАС приема, че разпоредбата на чл.10, ал.4 ЗОДОВ (нова – ДВ, бр. 94 от 2019 г.), според която ищецът дължи на ответника възнаграждението за един адвокат, ако е имал такъв, се прилага само за дела, образувани след приемането ѝ. Законодателните промени в чл.10 от ЗОДОВ действат занапред, на основание §6, ал. 1 от ПЗР на ЗИД на ЗОДОВ. Ето защо, цитираната разпоредба не е относима към производства, образувани преди влизане в сила на изменението на закона.

Според второто становище при тълкуване нормата на чл. 10, ал. 2 ЗОДОВ от преди изм. ДВ,бр.94/2019 г. в понятието „разноски по производството“, при отхвърляне на иска, следва да се включат само направените от съда и страните

разноски по производството, не и таксите и възнаграждението за един адвокат. При анализ на текста, въз основа на употребата на думите „внесената“ и „разноските“, се прави извод, че на ищеца, респективно на съда /когато не са сторени такива предварително от страните/, се дължат всички разноски, независимо от пълното или частичното уважаване на исковата претенция. / В този см. Р325/17г. по адм.д.611/16г. на АдмС В., Р51/17г. по в.гр.д.25/17г. на ПАС, Р2680/18г. по в.гр.д.1177/18г. на САС, Р1726/18г. по адм.д.12373/15г. на АССГ и др./. Аргумент в тази насока се черпи и от изречение второ на цитираната норма, в което изрично е направено уточнение ,че адвокатско възнаграждение се дължи съразмерно уважената част от иска. Такова липсва в съдържанието на текста, касаещ останалите разноски.

При второто тълкуване се приема, че законодателят прави разлика между разноски за производството и заплатено възнаграждение за един адвокат, респективно юрисконсултско възнаграждение, респективно юрисконсултско възнаграждение. Последните, макар и да са разходи по делото, не са разноски по производството. В ЗОДОВ не е предвидено изрично възстановяването на разхода за ползваната от ответника адвокатска услуга по делото или заплащане на юрисконсултско възнаграждение в негова полза. В чл. 10, ал. 2 от ЗОДОВ (в относимата редакция), който се явява специална разпоредба по отношение на чл. 78 от ГПК и чл. 143 АПК, законодателят не е предвидил изрично, че при отхвърляне изцяло или частично на предявените искове, на ответника се дължи заплащане на разноски за адвокатско възнаграждение. Към казуса не е приложима и разпоредбата чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ (в редакцията съгласно изм. и доп., публ. ДВ, бр. 94 от 29.11.2019 г.) доколкото съгласно Параграф 6, ал. 1 от преходните и заключителните разпоредби на Закона за изменение и допълнение на ЗОДОВ, този закон се прилага за предявени искиви молби, подадени след влизането му в сила.

Съдът, след като взе предвид становищата на страните, както и двете противоположни становища в практиката на съдилищата, счита, че искането на ответника за присъждане на разноски е основателно.

При тълкуване на нормите на чл. 10 ЗОДОВ следва да се съобразят критериите по чл. 46, ал. 1 ЗНА (Изм. - ДВ, бр. 46 от 2007 г.), предвиждащ че разпоредбите на нормативните актове се прилагат според точния им смисъл, а ако са неясни, се тълкуват в смисъла, който най-много отговаря на други разпоредби, на целта на тълкувания акт и на основните начала на правото на Република България. Съгласно чл. 46, ал. 2 (Изм. - ДВ, бр. 46 от 2007 г.) Когато нормативният акт е непълен, за неуредените от него случаи се прилагат разпоредбите, които се отнасят до подобни случаи, ако това отговаря на целта на акта. Ако такива разпоредби липсват, отношенията се уреждат съобразно основните начала на правото на Република България.

На следващо място, следва да се съобразят и мотивите на определението № 2/20.04.2021 г. по тълкувателно дело № 1/2019 г. на ОСГТК и ОСС на Първа и Втора колегия на ВАС: *новата алинея 4 на чл. 10 следва да бъде прилагана по*

отношение и на заварените дела, с оглед вече изразената ясна воля на Законодателя по този въпрос, и за да се избегне занаяд различно третиране на сходни положения, различаващи се единствено по време; след влизане в сила на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ постановеният по тълкувателното дело въпрос се явява „неуреден въпрос“, по смисъла на § 1 от ПЗР на ЗОДОВ за заварените дела и по силата на тази препращаща разпоредба приложение по тях следва да намерят нормите на чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК, които са идентични по смисъл с новото законодателно разрешение в чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ“.

Действително определението по посоченото тълкувателно дело не е задължително за съдилищата. Но в това определение, прието от ВАС и ВКС следва да се възприемат насоките за тълкуването на нормите на чл. 10 ЗОДОВ при заварените дела. При него, в съответствие с чл. 46 ЗНА се дава становище /което и настоящият състав възприема/, че следва да се приложат нормите, които са „идентични“ на чл. 10, ал. 4 ЗОДОВ, а именно – чл. 78, ал. 3 и ал. 8 ГПК.

Посоченото тълкуване е съответно и на основния принцип в гражданския процес – принципът на равнопоставеност. Защото, при отхвърляне на иска /какъвто е процесният случай/ ответникът не би имал право на присъждане на адвокатско или на юрисконсултско възнаграждение. Същевременно, при обратната хипотеза /уважаване на иска/ -ищецът би имал право на разноски.

Ето защо и доколкото са предявени два обективно съединени иски /за присъждане на имуществени и неимуществени вреди/, както и частично е основателен искът за имуществени вреди, а изцяло – за неимуществени, разноските следва се определят като от половината от направените разноски в общ размер от 3515 лв., равняваща се на 1757,50 лв. следва да се присъдят разноски съразмерно на отхвърлената част на иска за имуществени вреди, които съразмерно следва да се определят до сумата от 770,16 лв.

Ето защо следва да се присъдят в полза на ищеца разноски по компенсация в размер на 1 752,12 лв./2 522,28 лв. -770,16 лв./.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение –64 състав:

Р Е Ш И :

ОСЪЖДА Българска народна банка да заплати на С. И. Т., ЕГН [ЕГН] обезщетение за *имуществени вреди* в размер на 4172,19 лв., претърпени в периода от 25. 07. 2014 г. до 06. 11. 2014 г., в резултат на извършено от Българската народна банка нарушение на правото на Европейския съюз, изразяващо се в невземане на решение за обявяване неналичност на депозитите в [фирма] в императивния срок от пет работни дни, съгласно приложимата с директен ефект разпоредба на чл. 1, пар. 3, буква „i“ от Директива 94/19 / ЕО на Европейския парламент и на Съвета от 30 май 1994 г. относно схемите за гарантиране на депозити, като

ОТХВЪРЛЯ иска за разликата до пълния предявен размер от 7426,66 лева и за периода от 21.7.2014 г. до 26.07.2014г. и от 05.11.2014г. до 3.12.2014 г., както и на останалите основания - поради твърдяно незаконосъобразното бездействие на Българската народна банка по отношение на задълженията си за осъществяване на банков надзор над лицензираните банки, в резултат на което се е стигнало до забава при отнемането на лиценза на К.; поради непредприемане на действия по оздравяване на БНБ; злоупотреба с власт с оглед забавяне плащането на гарантираните влогове и предприети действия по подготовка на ликвидацията на банката.

ОСЪЖДА Българска народна банка да заплати на С. И. Т., ЕГН [ЕГН] обезщетение за *неимуществени вреди* в размер на 1 лв.

ОСЪЖДА Българска народна банка да заплати на С. И. Т., ЕГН [ЕГН] сумата от 1 752,12 лв.разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението. При подаване на касационна жалба, тя следва да бъде придружена с доказателства за внесена по сметка на ВАС държавна такса от 25 лв. При неизпълнение на указанията жалбата следва да бъде върната.

СЪДИЯ: